

Справа № 991/189/26

Провадження №11-сс/991/90/26

У Х В А Л А
І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

28 січня 2026 року місто Київ

Апеляційна палата Вищого антикорупційного суду колегією суддів у складі:

головуючого ОСОБА_1 , суддів ОСОБА_2 , ОСОБА_3 ,

за участю секретаря судового засідання ОСОБА_4 ,

учасники судового провадження: адвокат ОСОБА_5 , прокурор ОСОБА_6 ,

розглянула апеляційну скаргу адвоката ОСОБА_5 в інтересах ОСОБА_7 на ухвалу слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 12.01.2026 про арешт майна у кримінальному провадженні № 52024000000000663 від 27.12.2024.

Історія провадження

1.07.01.2026 до Вищого антикорупційного суду надійшло клопотання прокурора про арешт майна (земельної ділянки) територіальної громади в особі Волинської обласної ради.

2.12.01.2026 ухвалою слідчого судді Вищого антикорупційного суду задоволено це клопотання (далі- ухвала слідчого судді).

3.15.01.2026 до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду надійшла зазначена апеляційна скарга.

Зміст та мотиви оскаржуваної ухвали

4.Оскаржуваною ухвалою слідчого судді задоволено клопотання прокурора та вирішено накласти арешт на земельну ділянку з кадастровим номером 0710100000:22:072:0052, площею 0,6541 га, розташовану за адресою: АДРЕСА_1 , право власності на яку зареєстровано за територіальною громадою в особі Волинської обласної ради (ЄДРПОУ 00022444) [далі - земельна ділянка].

5.Слідчий суддя обґрунтував задоволення клопотання тим, що: (1) органом досудового розслідування встановлено, що ОСОБА_8 , ОСОБА_9 та інші невстановлені особи висловили ОСОБА_10 прохання надати, а ОСОБА_10 обіцяв надати та надав, неправомірну вигоду в загальній сумі 30 000 доларів США, та одержали частину неправомірної вигоди у розмірі 15 000 доларів США за забезпечення ними позитивного голосування депутатами фракції ВО «Свобода» та прийняття рішень Луцькою міською та Волинською обласною радами, які дадуть можливість проводити будівництво багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури по АДРЕСА_1 , тобто на земельній ділянці; (2) у кримінальному провадженні повідомлено про підозру ОСОБА_9 та ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 4 статті 368 Кримінального кодексу України (далі - КК), ОСОБА_10 - у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті

369 КК; (3) обґрунтованість підозри щодо вчинення зазначених кримінальних правопорушень, підтверджується сукупністю зібраних доказів, досліджених слідчим суддею, зокрема, копіями наступних документів: протоколами про проведення НСРД, протоколами поіменного голосування та рішеннями Волинської обласної ради, протоколами пленарних засідань та рішеннями Луцької міської ради; (4) 17.12.2025 на позачерговій сесії Волинської обласної ради розглядалось питання під № 25 «Про затвердження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки (зміна цільового призначення) на АДРЕСА_1 », на якій проголосовано за вказане рішення та повинна відбутись зміна цільового призначення земельної ділянки з «Для обслуговування навчального закладу» на «Для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури»; (5) рішенням Волинської обласної ради від 16.05.2025 за № 32/25 «Про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки (зміна цільового призначення)» надано ОСОБА_7 - орендарю земельної ділянки дозвіл на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки зі зміною цільового призначення з «Для обслуговування навчального закладу» на «Для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури»; (6) земельна ділянка на праві власності належить територіальній громаді в особі Волинської обласної ради (ЄДРПОУ 00022444); орендарем Земельної ділянки строком на 49 років на підставі договору оренди землі № 1537, виданого 21.09.2017, є ОСОБА_7 ; (7) ОСОБА_7 є формальним орендарем земельної ділянки, оскільки постійно проживає за кордоном, не входить та не входила до складу засновників чи керівників будь-яких підприємств, установ чи організацій, та лише 17.06.2025 зареєструвалась як фізична особа-підприємець, при цьому 05.07.2025 покинула територію України; 30.05.2024 ОСОБА_7 видала довіреність (строк довіреності: 30.05.2029) на представництво ОСОБА_10 її інтересів і розпорядження майном; (8) внаслідок діянь, які інкримінуються підозрюваним у кримінальному провадженні, ОСОБА_10 отримав можливість подальшого використання земельної ділянки для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури, що і було метою обіцянки надати ОСОБА_8 , ОСОБА_9 та іншим невстановленим особам неправомірної вигоди в загальній сумі 30 000 доларів США та надання частини неправомірної вигоди у розмірі 15 000 доларів США; (9) постановою детектива від 20.12.2025 земельну ділянку визнано речовим доказом у кримінальному провадженні як таку, що є об'єктом кримінально протиправних дій, які інкримінуються підозрюваним; (10) ненакладення арешту на земельну ділянку із заборonoю користування нею (для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури) може призвести до безповоротного її знищення, пошкодження, перетворення шляхом продовження вчинення дій (будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку).

Вимоги і доводи апеляційної скарги адвоката

6.В апеляційній скарзі адвокат ОСОБА_5 просив: (1) скасувати ухвалу слідчого судді; (2) постановити нову ухвалу, якою відмовити в задоволенні клопотання прокурора про арешт майна.

7.Доводи апеляційної скарги стосуються: (1) відсутності правових підстав для арешту (не доведено зв'язку земельної ділянки з кримінальним правопорушенням, вона також не може бути вилучена, оскільки перебуває в комунальній власності територіальної громади); (2) добросовісність володільця (право оренди в ОСОБА_7 виникло щонайменше за рік до інкримінованих подій, зокрема, рішення Волинської обласної ради від 16.05.2025, позачергової сесії 17.12.2025), ОСОБА_7 не є «формальним» орендарем, як стверджується в ухвалі, ділянка вже забудована об'єктом нерухомого майна; (3) законність й чинність рішень органів місцевого самоврядування, що є предметом дослідження в рамках кримінального провадження (вони не скасовані в установленому порядку, можливі неправомірні дії окремих депутатів місцевої ради не спричиняють незаконність рішень, прийнятих більшістю голосів колегіального органу); (4) непропорційності втручання в право власності, оскільки такий арешт перешкоджатиме законній господарській діяльності орендаря. Так, на цій ділянці перебуває нежитлове приміщення, належне орендарю на праві власності, таке обмеження призводить до прямих збитків, зупинки робіт, втрати доходів та порушення договорів з контрагентами.

Позиції учасників провадження

8. У судовому засіданні адвокат підтримав подану апеляційну скаргу та просив її задовольнити.
9. Прокурор просив залишити апеляційну скаргу без задоволення, а ухвалу слідчого судді без змін.
10. Інші учасники судового провадження в судові засідання не прибули та не надали Суду свої позиції щодо апеляційної скарги. Враховуючи, що такі особи були належним чином повідомлені про дату, час і місце апеляційного розгляду та не повідомили про поважні причини свого неприбуття, то їх неприбуття не перешкоджає проведенню розгляду (частина 4 статті 405 КПК).

Оцінка та мотиви Суду

11. Враховуючи вимоги і доводи апеляційної скарги, Суд повинен: (1) оцінити наявність підстав для арешту майна, а саме відповідність майна критеріям, зазначеним у статті 98 КПК; (2) оцінити співмірність та пропорційність втручання у право власності третьої особи у зв'язку з накладенням арешту на її майно; (3) перевірити доводи апеляційної скарги щодо імовірних порушень вимог КПК, допущених слідчим суддею при розгляді клопотання.

(1) Оцінка наявності підстав для арешту майна

12. Обґрунтованість підозри у вчиненні інкримінованих підозрюваним злочинів представником власника майна не оспорується. Водночас, апелянт заперечує існування правових підстав для арешту через те, що на його переконання зв'язок земельної ділянки з кримінальним правопорушенням не є доведеним. Зазначений довід є абстрактним, неконкретизованим, без посилань на матеріали клопотання або докази, надані володільцем майна (чи його представником). Суд його відхиляє з таких мотивів.

13. У клопотанні детектива, погодженого з прокурором, метою вжиття заходу забезпечення кримінального провадження у вигляді арешту майна зазначено необхідність збереження речових доказів (пункт 1 частини 2 статті 170 КПК). Саме з цієї підстави застосовано арешт майна ухвалою слідчого судді.

14. При вирішенні питання про арешт майна слідчий суддя, суд повинен серед іншого враховувати: а) правову підставу для арешту майна; б) можливість використання майна як доказу у кримінальному провадженні (якщо арешт майна накладається у випадку, передбаченому пунктом 1 частини 2 статті 170 КПК); в) розумність та співрозмірність обмеження права власності завданням кримінального провадження; г) наслідки арешту майна для підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб (частина 2 статті 173 КПК).

15. У разі задоволення клопотання слідчий суддя постановляє ухвалу, в якій зазначає: 1) перелік майна, на яке накладено арешт; 2) підстави застосування арешту майна; 3) перелік тимчасово вилученого майна, яке підлягає поверненню особі, у разі прийняття такого рішення; 4) заборону, обмеження розпоряджатися або користуватися майном у разі їх передбачення та вказівку на таке майно; 5) порядок виконання ухвали із зазначенням способу інформування заінтересованих осіб (частина 5 статті 173 КПК).

16. КПК (із врахуванням практики ЄСПЛ) оперує поняттями, які відповідають декільком різним стандартам доказування (переконання) - стандарт «обґрунтованої підозри», переконання (доведення) «поза розумним сумнівом» та стандарти «достатніх підстав (доказів)» тощо. Стандарти «достатніх підстав (доказів)» використовуються в широкому колі різноманітних ситуацій, що виникають в ході кримінального провадження, тому вони не є сталими, а залежать від конкретної ситуації, цілі прийняття тих чи інших рішень (вчинення дій) та їх правових наслідків. При цьому вони застосовуються як для прийняття процесуальних рішень слідчими суддями (судом) (статті 157, 163, частина 5 статті 234, 260 та інші статті КПК), так і слідчими, прокурорами (статті 134, 271, 276 КПК та інші).

17.3 огляду на положення частини 4 статті 170 КПК арешт майна на підставі пункту 1 частини 2 статті 170 КПК (тобто з метою збереження речових доказів) передбачає дотримання стандарту «достатніх підстав» вважати, що майно відповідає критеріям, зазначеним у статті 98 КК.

18.Речовими доказами є матеріальні об'єкти, які були знаряддям вчинення кримінального правопорушення, зберегли на собі його сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження, в тому числі предмети, що були об'єктом кримінально-протиправних дій, гроші, цінності та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом або отримані юридичною особою внаслідок вчинення кримінального правопорушення. Документи є речовими доказами, якщо вони містять ознаки, зазначені в частині 1 цієї статті (стаття 98 КПК).

19.Стандарт «достатніх підстав (доказів)» для цілей арешту з метою забезпечення збереження речових доказів передбачає наявність доказів, які об'єктивно зв'язують певну річ з кримінальним правопорушенням (демонструють можливу причетність до його вчинення в якості знаряддя або матеріального об'єкту, що містить певне відображення або інформацію про злочин), тобто наділяють її саму можливістю виконувати функцію доказу у кримінальному провадженні, і вони є достатніми, щоб виправдати її тимчасове обтяження у вигляді арешту для можливого використання в процесі доказування стороною обвинувачення у подальшому. Така позиція є усталеною в практиці Апеляційної палати ВАКС (зокрема, ухвали від 23.08.2022 у справі № 991/2776/22, від 23.08.2022 у справі № 991/2856/22, від 29.08.2022 у справі № 991/2854/22, від 23.01.2023 у справі № 991/6308/22, від 07.08.2023 у справі № 991/6343/23).

20.Матеріали провадження та мотиви ухвали слідчого судді свідчать про наявність беззаперечного зв'язку земельної ділянки (як об'єкта посягання) та обставин, що досліджуються в рамках кримінального провадження.

21.Так, ухвалою слідчого судді правильно встановлено, що у рамках цього кримінального провадження здійснюється досудове розслідування кримінальних правопорушень, передбачених частиною 1 статті 209, статтею 368-5, частиною 3, частиною 4 статті 368, частиною 1 статті 369 КК. Зокрема, досліджуються обставини прохання надання депутату Волинської обласної ради ОСОБА_8, депутату Луцької міської ради ОСОБА_9 та іншим особам неправомірної вигоди в загальній сумі 30 000 доларів США, а також отримання їх частини у розмірі 15 000 доларів США від ОСОБА_10 за забезпечення ними позитивного голосування депутатами фракції ВО «Свобода» та прийняття рішень Луцькою міською та Волинською обласною радами, які дадуть можливість проводити будівництво багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури на земельній ділянці. У кримінальному провадженні повідомлено про підозру ОСОБА_9 та ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 4 статті 368 КК, ОСОБА_10 - у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 369 КК.

22.Внаслідок передачі неправомірної вигоди ОСОБА_8, ОСОБА_9 та іншим невстановленим особам в загальній сумі 30 000 доларів США, ОСОБА_10 отримав можливість подальшого використання земельної ділянки для будівництва багатоквартирного житлового будинку. Після передачі неправомірної вигоди цільове призначення земельної ділянки було змінено. Так, 17.12.2025 на позачерговій сесії Волинської обласної ради розглядалось питання під № 25 «Про затвердження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки (зміна цільового призначення) на АДРЕСА_1 », на якій проголосовано за вказане рішення та повинна відбутись зміна цільового призначення Земельної ділянки з «Для обслуговування навчального закладу» на «Для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури» (а .с. 117-118). Постановою від 20.12.2025 земельну ділянку визнано речовим доказом у кримінальному провадженні як предмет, що був об'єктом кримінально-протиправних дій, який містить відомості, що можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження (а. с. 159-161).

23.Отже, враховуючи обставини можливого вчинення злочинів, які розслідуються у цьому кримінальному провадженні, існують достатні підстави вважати, що земельна ділянка відповідає ознакам речового доказу.

(2) *Арешт земельної ділянки застосовано з легітимною метою*

24.У § 44 рішення *Lavrechov v. the Czech Republic* від 20.06.2013 (заява № 57404/08) ЄСПЛ наголошує, що для того щоб втручання було сумісним із положенням першого речення частини першої статті 1 Протоколу № 1, воно повинно бути законним, задля загального (суспільного) інтересу та пропорційним, тобто воно повинно мати «справедливий баланс» між вимогами загальних інтересів громади та вимогами захисту основних прав особи (див., зокрема, *Beyeler v. Italy*, заява № 33202/96, § 107, та *Gladysheva v. Russia*, заява № 7097/10, 06.12.2011, § 75).

25.Апелянт звертав увагу Суду, що арештована земельна ділянка не може бути вилучена, оскільки перебуває в комунальній власності територіальної громади. Разом з тим, правовою підставою накладення арешту на майно, як зазначалось вище, була необхідність забезпечення збереження речових доказів (пункт 1 частини 2 статті 170 КПК), а не спеціальної конфіскації, конфіскації майна як виду покарання або заходу кримінально-правового характеру щодо юридичної особи чи відшкодування шкоди, завданої внаслідок кримінального правопорушення (цивільний позов), чи стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди (пункти 2-4 частини 2 статті 170 КПК). Отже, метою накладення арешту оскаржуваною ухвалою й не було забезпечення подальшого вилучення (конфіскації) земельної ділянки з комунальної власності (територіальної громади Волинської області).

26.Крім того, Суд звертає увагу на наступні приписи закону та можливі правові наслідки встановлених обставин кримінальних правопорушень.

27.Особам, зазначеним у частині 1 статті 3 цього Закону, забороняється використовувати свої службові повноваження або своє становище та пов'язані з цим можливості з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб, у тому числі використовувати будь-яке державне чи комунальне майно або кошти в приватних інтересах (стаття 22 Закону України «Про запобігання корупції»). Депутати місцевих рад належать до суб'єктів, зазначених у частині 1 статті 3 цього Закону (пункт б).

28.Нормативно-правові акти, рішення, видані (прийняті) з порушенням вимог цього Закону, підлягають скасуванню органом або посадовою особою, уповноваженою на прийняття чи скасування відповідних актів, рішень, або можуть бути визнані незаконними в судовому порядку за заявою заінтересованої фізичної особи, об'єднання громадян, юридичної особи, прокурора, органу державної влади, зокрема Національного агентства, органу місцевого самоврядування (стаття 67 Закону України «Про запобігання корупції»).

29.Враховуючи зазначені приписи, у разі, зокрема, завершення кримінального провадження постановленням обвинувального вироку за фактами надання/одержання неправомірної вигоди депутатами місцевих рад за прийняття відповідних рішень, що стосуються земельної ділянки, такі рішення можуть бути скасовані як такі, що прийняті з порушенням вимог Закону України «Про запобігання корупції» або визнані недійсними в судовому порядку.

30.Будівництво багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури на земельній ділянці в період до імовірного скасування/визнання недійсними спірних рішень місцевих рад (Волинської обласної, Луцької міської) може спричинити невідворотні наслідки як для самої земельної ділянки, так і завдати шкоди забудовнику (замовнику), інвесторам та іншим задіяним учасникам такого будівництва, яке може набути ознак самочинного з відповідними правовими наслідками у вигляді знесення тощо. Запобігання та протидія корупції у сфері використання комунального майна, землекористування й містобудування відповідає суспільному інтересу (легітимній меті) у цьому провадженні.

31.Отже, слідчий суддя дійшов правильного висновку, що ненакладення арешту на земельну ділянку із заборonoю користування нею (для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами торгово-розважальної та ринкової інфраструктури) може призвести до безповоротного її знищення, пошкодження, перетворення шляхом продовження вчинення дій (будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку), що і було метою обіцянки надати ОСОБА_8, ОСОБА_9 та іншим невстановленим особам неправомірну вигоду в загальній сумі 30 000 доларів США та надання частини неправомірної вигоди у розмірі 15 000 доларів США.

32.Також в апеляційній скарзі стверджувалось про законність й чинність рішень органів місцевого самоврядування, що є предметом дослідження в рамках кримінального провадження (вони не скасовані в установленому порядку). Можливі неправомірні дії окремих депутатів місцевої ради на думку адвоката не спричиняють незаконність рішень, прийнятих більшістю голосів колегіального органу. Відхиляючи цей довід, окрім наведених вище положень закону, Суд враховує таке.

33.Першим рішенням, з якого розпочалась процедура зміни цільового призначення земельної ділянки, було рішення Луцької міської ради від 26.02.2025 (питання № 90 «Про надання дозволу на розроблення проєкту детального плану території в межах вулиць В'ячеслава Чорновола, Ветеранів та р. Сапалаївка у м. Луцьку», де фактично розташована льодова арена «Снігова Королева» по вулиці В'ячеслава Чорновола, буд. 3 у м. Луцьку. За зазначене питання проголосувало 22 депутати, інші - утримались чи не голосували (протокол поіменного голосування а. с. 98). При цьому, для позитивного розгляду питання (прийняття рішення) цієї радою необхідним є отримання не менше 22 (з 43) голосів депутатів (проста більшість). Таким чином, голос кожного депутата в цьому голосуванні був вирішальним. Зазначене підтверджується й матеріалами НСРД (уривок зафіксованого діалогу від 26.02.2025 між ОСОБА_8 та ОСОБА_9 : *В: пройшло то? Ф: угу В: А скільки набрало? Ф: 22 В: тобто без нас там ... (нецензурне слово, що означає «нічого»), що проходило Ф: угу В: можу ОСОБА_10 подзвонити, да? Ф: да - а. с. 43-44, між цими ж особами 01.04.2025 В: Ну якщо там ті будуть нити по крайній мірі на 15. Це теж дуже приємна ціна Ф: нормальна, нормальна... В: а дивися, а тоді по місту ще раз не треба буде вам голосувати? Ф: ми дали дозвіл на розробку ДПТ і зараз затвердимо його і всьо... - а. с. 49-50).*

34.Крім того, як вбачається з клопотання та доданих матеріалів, в рамках досудового розслідування наразі не встановлено усіх депутатів місцевих рад (Волинської обласної та Луцької міської), які могли голосувати на користь позитивного вирішення питання, в якому був зацікавлений ОСОБА_10, за неправомірну вигоду.

(3) Здійснене втручання в право користування володільця майна (орендаря земельної ділянки) є пропорційним

35.Адвокат ОСОБА_5 вважає, що накладений арешт є непропорційним втручанням в право власності, оскільки такий арешт перешкоджатиме законній господарській діяльності орендаря. Зазначав, що на вказаній ділянці перебуває нежитлове приміщення, належне орендарю на праві власності, таке обмеження призводить до прямих збитків, зупинки робіт, втрати доходів та порушення договорів з контрагентами.

36.Суд не погоджується з цими аргументами апелянта.

37.Так, в клопотанні про накладення арешту на майно детектив просив про накладення арешту на земельну ділянку, право власності на яку зареєстровано за Волинською обласною радою (код з ЄДРПОУ 00022444) та яка перебуває в оренді у ОСОБА_7 із встановленням заборони на користування майном, тобто повною заборonoю користування.

38.Натомість, слідчий суддя фактично задовольнив клопотання лише частково, оскільки конкретизував в резолютивній частині ухвали заборонений спосіб користування земельною ділянкою - для будівництва і обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами

торгово-розважальної та ринкової інфраструктури. В мотивувальній частині рішення надано додаткове тлумачення, що арешт не стосується заборони користування нею взагалі (тобто з іншими цілями). Таким чином, права ОСОБА_7 як орендаря земельної ділянки в частині користування нею в інший спосіб, зокрема, як власника певної нежитлового приміщення, вже розташованого на ній, не обмежені оскаржуваною ухвалою.

39. Твердження апелянта про можливі негативні наслідки у вигляді прямих збитків, зупинки робіт, втрати доходів та порушення договорів з контрагентами є абстрактними. Жодних письмових доказів, зокрема, договорів, дозволів, розрахунків, платіжних документів тощо не надано. В будь-якому випадку на цьому етапі кримінального провадження забудова земельної ділянки на підставі рішень місцевих рад, частина депутатів яких голосувала позитивно через можливе корупційне втручання на переконання Суду є невиправданою.

40. Таким чином здійснене втручання у право користування ОСОБА_7 земельною ділянкою є обмеженим, тимчасовим та виправданим.

(4) Щодо інших доводів апеляційної скарги

41. Адвокат зазначав, що ОСОБА_7, як орендар земельної ділянки, не має жодного відношення до фактів, які слугували підставою для клопотання про арешт. Підозра вручена ОСОБА_10, який діяв виключно за довіреністю апелянтки в господарських питаннях, пов'язаних із ділянкою. Однак це не робить її причетною до будь-яких протиправних дій.

42. Водночас згідно частини 3 статті 170 КПК у випадку накладення арешту з метою забезпечення збереження речових доказів, арешт накладається на майно будь-якої фізичної особи за наявності достатніх підстав вважати, що воно відповідає критеріям, зазначеним у статті 98 КПК, тобто незалежно від процесуального статусу особи в кримінальному провадженні.

43. Адвокат також не погоджувався з проміжним висновком ухвали щодо того, що ОСОБА_7 є формальним орендарем земельної ділянки. Зазначений висновок мотивований тим, що: (1) вона постійно проживає за кордоном, не входить та не входила до складу засновників чи керівників будь-яких підприємств, установ чи організацій, та лише 17.06.2025 зареєструвалась як фізична особа-підприємець, при цьому 05.07.2025 покинула територію України; (2) згідно витягу із Єдиного реєстру довіреностей ОСОБА_7 видала довіреність 30.05.2024 (строк довіреності: 30.05.2029) на представництво ОСОБА_10 її інтересів і розпорядження майном, вона надає ОСОБА_10 можливість на законних підставах вчиняти дії щодо земельної ділянки.

44. Суд додатково звертає увагу на матеріали НСРД, які свідчать про обґрунтованість такого висновку. Так, 22.09.2025 ОСОБА_10 у розмові з іншим чоловіком (зафіксована в результаті зняття інформації з електронних комунікаційних мереж) зазначав, що переносить каток (льодова арена), там готується під будівництво, хоче почати будівництво, бо є там земля, є попит, люди купують там житло (а. с. 84), тобто повідомляв про такі плани як про власні, а не доньки.

45. Апелянт посилався також на те, що слідчий суддя безпідставно не повідомив власника майна про розгляд клопотання детектива, що не дало останньому змоги приймати участь в судовому засіданні та висловити свої заперечення проти задоволення клопотання.

46. Слідчий суддя це рішення мотивував тим, що дослідивши матеріали справи, ним встановлено, що вони містять відомості, які становлять таємницю, що охороняється законом, при цьому послався на положення пункту 4 частини 2 статті 27, частиною 2 статті 172, статтею 222 КПК.

47. Не вдаючись в перевірку обґрунтованості такого режиму розгляду клопотання, Суд зауважує, що третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, в особі свого представника, мала змогу в повній мірі реалізувати свої інтереси на представлення своєї позиції в суді апеляційної інстанції.

48. Апелянт наводив також інші аргументи, які не потребують детального аналізу Суду та не мають будь-якого вирішального значення в цьому провадженні. При цьому Суд виходить з усталеної практики ЄСПЛ. Так, хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (рішення у справі *Ruiz Torija v. Spain* від 09.12.1994, № 303-А, § 29; рішення у справі *Серявін та інші проти України* від 10.02.2010, заява № 4909/04, § 58).

(5) Висновки Суду за результатами розгляду апеляційної скарги

49. За наслідками апеляційного розгляду за скаргою на ухвали слідчого судді суд апеляційної інстанції має право, зокрема, залишити ухвалу без змін (частина 3 статті 407 КПК).

50. З огляду на вищевикладене Суд дійшов висновку, що апеляційну скаргу слід залишити без задоволення, а ухвалу слідчого судді - без змін.

51. Керуючись статтями 170-173, 175, 369-372, 407, 418, 419, 422, 532 КПК, колегія суддів **постановила:**

1. Апеляційну скаргу - залишити без задоволення.
2. Ухвалу слідчого судді Вищого антикорупційного суду від 12.01.2026 - залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та оскарженню не підлягає.

Головуючий ОСОБА_1

Судді ОСОБА_2

ОСОБА_3